

Lássuk a jegesmedvét

A széndioxid és az éghajlat közötti kapcsolat nem pusztán elméleti tudományos kérdés. A széndioxid elleni értelmetlen szélmalom harc, és az ehhez kapcsolódó széndioxid kvóta kereskedelem negatív hatással van számos ország energiaellátására, és gazdasági stabilitására, miközben mások számára hatalmas profitot és jelentős politikai befolyást eredményez - rögzíti tanulmányában Héjjas István professzor. Neki tett föl kérdéseket a Présház Hírportál.

2018. június 28.

- Professzor úr, hogyan lehetséges, hogy az extrém környezetvédők siratják a jegesmedvét, mondván: kihalóban van, miközben Kanadában engedélyezett és jól fizető vadászati piac a jegesmedvék kilövése, ráadásul az extrém környezetvédők nem féltik azt a fókát, amellyel a jegesmedve táplálkozik?

- Valójában az extrém környezetvédők a fókákat is féltik, azonban a fő hangsúly inkább a jegesmedvére, az északi sarkvidéki csúcsragadozóra irányul. Erről lehet látványos felvételeket készíteni, alátámasztva a jól átgondolt médiapropagandát, amely szerint a túl sok széndioxid miatt melegszik a bolygó, és ezért a szerencsétlen jószágok talpa alatt olvad a jég.

Ha azonban alaposabban utánanézzünk a tényeknek, meglepő adatokat találunk. A jegesmedve állomány az utóbbi évtizedekben nem csökkent, hanem nőtt, a számuk jelenleg 25 ezer körül becsülhető. A rendelkezésükre álló sarkvidéki hó- és jégmezők területe pedig meghaladja a 12 millió négyzetkilométert, ami Magyarország területének több mint 130-szorosa. Jogos a kérdés, miért nem elegendő ekkora terület pár ezer jegesmedvének.

Az is tény, hogy Kanadában – bizonyos korlátok között – valóban engedélyezett a jegesmedve-vadászat. A jegesmedve-állományt időnként ritkítani kell, ha nem akarjuk, hogy felfalják a ritkuló fókákat. Fő táplálékuk ugyanis a fóka, de esznek halakat és vízi madarakat is, főleg a későtavaszi és kora nyári olvadás idején, ahol gyakran úszó jégtáblák között úszkálva ejtik el a zsákmányukat.

Propaganda-kiadványokban és TV-műsorokban gyakran találkozunk olyan képekkel, amint egy úszó jégtábla szélén kétségbeesetten bámul a vízbe egy szerencsétlen jegesmedve, és aggódva figyeli, ahogyan olvad a talpa alatt a jég. Az ilyen jegesmedve azonban nem aggódik, csupán éhes, figyeli, mikor jelenik meg a vízben a zsákmányállat, amikor majd villámgyors mozdulattal veti magát a vízbe, hogy megszerezze az „ebédjét”.

A sarkvidéki jegesmedve-vadászat ugyanakkor meglehetősen költséges sport, mondhatjuk „úri passzió”. Egy magyar vadászati vállalkozás hirdetménye szerint a tavaszi és őszi elő- illetve utószezonban egy 10-12 napos jegesmedve vadászat 32 500 kanadai dollárba kerül. Ez az ár magába foglalja az utazás, a szállás, és a magas színvonalú ellátás költségét, továbbá a kutyaszánok és/vagy csónakok, valamint a fegyverek használatát, a lőszerellátást, és egy fél tonnás jegesmedve kilövését. A nyári vadászati főszezonban azonban további 20 000 kanadai dollár felár fizetendő.

A jegesmedvék könnyfakasztó története csupán egyik a sok hazugság közül, amelyek célja manipulált mérési adatokkal, logikusnak tűnő magyarázatokkal, és érzelmes

állattörténetekkel meggyőzni az embereket arról, hogy a széndioxid miatt változik az éghajlat, és ezért mindenki vagy szélhámos, vagy bűnöző, aki ezt kétségbe meri vonni. Mindez nem túlzás, hiszen ma már akadnak politikusok, akik szerint a klímaváltozás kétségbe vonása súlyos bűn.

- A sarki jégta­karó kiterjedése évszakonként változik, növekedést és csökkenést mutat, télen sok hó esik, ettől vastagodik, tavasszal pedig az olvadó perem vidékeken jégtáblák szakadnak le, növekszik a szabad vízfelület, amely azután télen ismét befagy. Ha azonban minden évben ugyanazon a napon vizsgáljuk a jégmező kiterjedését, évtizedek óta alig tapasztalható változás. Mi rejlik a mögött, hogy a „main-stream” sajtó mégis hisztériát kelt - drámai videofilmekkel - a jéghegyek omlása miatt?

- Az északi és a déli sarkvidéken, a jégmezők szélein, vagyis a sarkoktól távolabbi helyeken az oladás és a fagyás „ellen fázisban” zajlik. Amikor északon tavasz és nyár van, és olvad, olyankor délen ősz és tél van, ezért ott pedig fagy. A víz amikor megfagy, hatalmas mennyiségű hőenergiát bocsát ki a szabadba, amikor pedig a jég elolvad, hatalmas mennyiségű hőenergiát nyel el. Ez a két halmazállapot-változás oly módon járul hozzá a bolygó hőmérsékleti egyensúlyához, hogy amennyi hőenergia az egyik sarknál felszabadul, ugyanannyi a másik sarknál leköti. Mivel a sarki jégta­karók kiterjedése évszakonként változik, ezért ha eltérő évszakokban készült műholdas felvételeket mutatunk be, magabiztosan állíthatjuk, hogy a jégmező csökken, de akár azt is, hogy növekszik, attól függően, ahogyan az érdekeink diktálják.

A sarkvidéki jégmezők olvadása mellett szokás még hivatkozni az olvadozó, rövidülő, fogyatkozó gleccserekre is. Az európai kontinensen a legtöbb gleccser valóban fogy, ezzel szemben más földrészek­en számos gleccser kifejezetten növekszik. Ez is beletartozik abba az önszabályozó folyamatba, amelynek során a bolygón az oladásnál leköti hőenergia és a fagyásnál felszabaduló hőenergia hosszabb idő átlagában egyensúlyban van. A természet igyekszik betartani az energia megmaradás törvényét.

- A klímapropaganda szerint a széndioxid környezetszennyező és egészségkárosító, amitől pusztulnak a növények és tönkremegy az egészségünk. Mindezt pedig általában füstöl­gő kéményekkel szokás szemléltetni, amelyekből dől a magasba a sötét, bűdös, fullasztó füst - miközben a széndioxid színtelen és szagtalan gáz. Ennél is bornírtabb propaganda, amikor az erőművek hűtőtornaiból kiszálló vízpárát veszélyes gáznak láttatják a laikus tévénézőkkel. Hogyan lehet védekezni a társadalom agresszív megtévesztése ellen?

- Ami a széndioxid környezetszennyező és egészségkárosító hatását illeti, alighanem ez az ezredforduló egyik legnagyobb tudományos megtévesztése. A levegőben nagyon kevés a széndioxid, mindössze körülbelül 0,04 %. Ezt a levegőt szívjuk be a tüdőnkbe, ahol a levegőben lévő oxigén egy része bejut a vérkeringésünkbe. Ezt a szervezetünk felhasználja a testben zajló oxidációs folyamatokhoz, majd az így keletkező széndioxid a tüdőnk­ből kifújt levegővel a szabadba távozik. Emiatt a kilégzett levegő széndioxidtartalma 4% körül van, vagyis mintegy 100-szorosa a beszívott levegő széndioxidtartalmának. Ezzel a kifújt „mérgező” gázkeverékkel azonban még szájon át történő lélegeztetéssel életre lehet kelteni egy baleseti sérültet. Ha a széndioxid mérgező lenne, ezzel a módszerrel meg lehetne ölni a sérültet.

Kétségtelen ugyanakkor, hogy tömény széndioxidban meg is lehet fulladni, akár csak a vízben, ez azonban nem igazolja sem a víz, sem a széndioxid mérgező voltát. Széndioxidos fulladásos baleset néha előfordul, főleg borpincékben, amikor a must forr, és a levegőnél nehezebb széndioxid leül a padló fölé. A mezőgazdasággal foglalkozó vidéki ember régóta tudja, hogy a borpincébe égő gyertyával érdemes lemenni, és ha a gyertya elalszik, nem szabad tovább menni lefelé.

A vidéki ember ezen kívül azt is tudja, hogy a széndioxid a növények legfontosabb tápláléka, minél több a széndioxid a levegőben, annál bőségesebb termésre számíthat. Ezt a tényt ma már eredményesen hasznosítják például Hollandiában, ahol gyakran széndioxiddal dúsított levegőben fejlődik a fólia sátras paradicsom.

A vidéki ember sokkal többet tud a természetről és a széndioxidról, mint a nagyvárosi. Ez is egyik oka annak, hogy a klímavédő zöld mozgalmak nagyon csekély támogatást élveznek vidéken, szemben a nagyvárosokkal, ahol a tudományosnak álcázott TV-műsorok jóvoltából szinte bármit el lehet hitetni a nézőkkel.

Érdekes eltöprengeni azon is, mi lehet a tényleges kapcsolat a széndioxid, az üvegházhatás, és a felszíni hőmérséklet között. Ezzel foglalkozott két évtizeden keresztül a NASA munkatársaként egy Amerikában élő kiváló magyar tudós, Miskolczi Ferenc, aki a munkájához hatalmas mennyiségű felszíni, műholdas, ballonos, rádiószondás mérési adatot dolgozott fel, és ezek értelmezésére kidolgozta azt a jelenlegi egyetlen hiteles klímaelméletet, amely összhangban van a tényleges mérési adatokkal. (A szerk. megjegyzése: Miskolczi Ferenc már adott interjút a Présháznak, az anyag a Tengerentúlon rovatban olvasható). Amikor azonban Miskolczi professzor bemutatta a kutatási eredményeket a NASA munkatársának, közölték vele, hogy ezt tilos nyilvánosságra hozni. Ekkor Miskolczi professzor, a lelkiismeretére hallgatva, felmondta az állását, azóta magán-kutatóként foglalkozik a témával, amihez nagyon sok adatot és információt kap számos nemzetközi intézettől.

Miskolczi elmélete abból indul ki, hogy a Föld felszínének több mint 70 %-át víz borítja, és erről a hatalmas vízfelületről óriási mennyiségű vízgőz jut a levegőbe, amely nagyon hatékonyan nyeli el a felszín hőmérsékleti sugárzását. Mivel pedig az óceánokból átlag két percenként párolog el annyi víz, mint amennyi a Balatonban van, bátran állíthatjuk, hogy a Földön a vízgőz az egyetlen igazi „üvegházgáz”, hozzá képest a széndioxid legfeljebb a „futottak még” kategóriába sorolható.

A vízgőz szerepe azonban kettős. Ha sok a levegőben a vízgőz, akkor köd, pára, és felhő formájában kicsapódik. Emiatt átlagosan a felszín 2/3 része felett állandóan felhőtakaró van, és a felhők visszaverik a napsugárzást, leárnyékolják a talajszintet. Ezért a vízgőz a napsütötte területeken üvegház gázként melegíti a bolygót, felhőzetként pedig árnyékot adva hűti. E kettős szabályozórendszer biztosítja – a víz/jég halmazállapot-változások mellett – a bolygó hőmérsékleti egyensúlyát, és az éghajlat stabilitását.

Miskolczi szerint a „hivatalos” klímaelmélet téves, mivel ellenkezik a fizika törvényeivel, ezért az állításait csak szándékosan manipulált mérési adatokkal tudják hihetővé tenni. Ebben pedig a NASA is hibás, amelynek a vezetőjét éppen a közelmúltban váltották le a közvélemény szándékos megtévesztése miatt.

Érdekes még megemlíteni néhány konkrét adatot a széndioxid, az üvegházhatás, és a felszíni hőmérséklet kapcsolatáról.

A Földön az üvegházhatás különféle független mérések és számítások szerint 33 és 34 fok között van, miközben a levegő széndioxid tartalma mindössze hozzávetőleg 0,04 %. A Mars bolygón ugyanakkor az üvegházhatás mindössze 3 és 4 fok között van, annak ellenére, hogy a Mars atmoszférája gyakorlatilag tömény széndioxidból áll. Tény ugyan, hogy a Mars légköre sokkal ritkább, mint a Földé, azonban ha ezt is

számításba vesszük, a Marson a levegőben így is legalább 30-szor több a széndioxid, mint a Földön. Nincs értelmes magyarázat arra, hogy ha az üvegházhatást a széndioxid okozza, akkor 30-szor több széndioxid miatt csak tized akkor üvegházhatás előidézésére képes.

A széndioxid szerepével kapcsolatban további kétségeket támaszthat, hogy miközben a Miskolczi által vizsgált hat évtized alatt a levegő széndioxid tartalma jelentősen (körülbelül 40-50 % mértékben) megnőtt, ebben az időszakban az üvegház hatás nem nőtt, hanem kis mértékben még csökkent is.

Az persze mindenesetre tény, hogy az elmúlt pár millió év alatt lezajlott jégkorszakok és melegedési korszakok során a bolygó melegedése ugyan együtt járt a levegő széndioxidtartalmának növekedésével, azonban a melegedés általában megelőzte, és nem követte a széndioxid-koncentráció emelkedését. Jogos ezért a kérdés, hogy a kettő közül melyik az ok és melyik a következmény.

Ami pedig azt a kérdést illeti, hogy hogyan lehet védekezni a társadalom agresszív megtévesztése ellen, a válasz az, hogy nagy szükség lenne valóban korrekt, tisztességes természettudományos ismeretterjesztésre, akár csak Öveges professzor idején.